

Δυστυχώς πρόκειται για μια ιστορία που επαναλαμβάνεται και βασανίζει κόσμο εδώ και πολύ καιρό.

Πρόκειται για εκείνες τις κοπέλες που ώρες ολόκληρες πίσω από τα ταμεία των σούπερμάρκετ αγωνιούν για το αν θα έχουν τρόφιμα στο ψυγείο του σπιτιού τους και αν θα μπορέσουν να κάνουν διακανονισμό σε λογαριασμούς νερού και ρεύματος.

Πρόκειται για εκείνους τους υπαλλήλους που φορτώνουν ξεφορτώνουν προϊόντα πάνω σε ράφια και κοιτάζουν τους πελάτες με βλέμμα κενό και αδιάφορο αφού κι εκείνοι με τη σειρά τους αδιαφορούν για τον άνθρωπο που ιδρώνει για να τους εξυπηρετήσει όντας σκλάβος.

Σκλάβος και μάλιστα τρομοκρατημένος. Σκλάβος γιατι δουλεύει σκληρά και μένει απλήρωτος, τρομοκρατημένος γιατί φοβάται μην χάσει την τελευταία ελπίδα ή πιθανότητα να πληρωθεί για τις αμέτρητες ώρες της εργασιακής του σκλαβιάς.

Νο 1. Αρβανιτίδης Α.Ε.

“Θα σε πληρώσω αύριο.Έλα από βδομάδα.” εδώ και 4 σχεδόν μήνες. Οι ταμίες κόβουν και τυριά αλλά καθαρίζουν και πατώματα. Είναι απλήρωτες, αμίλητες, τρομοκρατημένες, κάνουν όλες τις δουλειές και συμφέρουν αφού δεν κοστίζουν τίποτα στην εργοδοσία.

Νο 2. Praktiker

Το μόνιμο προσωπικό δεν υπάρχει πια. Οι εργαζόμενοι από προγράμματα ΟΑΕΔ βολεύουν καλύτερα. Και η δίμηνη σύμβαση διευκολύνει αρκετά τους ρυθμούς της επιχείρησης.

“Υπογράφεις ατομική σύμβαση αλλιώς η πόρτα ξέρεις πού είναι και τα συρτάρια μου ξεχειλίζουν βιογραφικά και αιτήσεις για δουλειά”. Υπεγράφησαν λοιπόν μαζικά οι νέες ατομικές συμβάσεις με την μείωση του 10% επί της επιχειρησιακής σύμβασης παρά τη διαφωνία του Σωματείου των Εργαζομένων.

Τρεις υπάλληλοι υπέκυψαν στην ψυχολογική πίεση των εντατικών ρυθμών εργασίας, μειωμένων αποδοχών και τον φόβο της απόλυσης. Πήραν ψυχοφάρμακα λόγω κατάθλιψης και υπέβαλλαν την παραίτησή τους.

Νο 3. Βερόπουλος

“Βδομάδα τη βδομάδα ίσως κάποια στιγμή σου ξεπληρώσω τα χρωστούμενα”. Κάπως έτσι πληρώνονται οι υπάλληλοι των σούπερ μάρκετ Βερόπουλου. Ανά βδομάδα λίγα λίγα και χωρίς ποτέ να ξεχρεώνει η εταιρεία τους μισθούς που χρωστάει.

Επιθεώρηση Εργασίας…μια πονεμένη ιστορία.

Πλέον λόγω έλλειψης προσωπικού και υπερβολικού φόρτου καταγγελιών η Επιθεώρηση Εργασίας σηκώνει τα χέρια ψηλά και δηλώνει ανήμπορη να παρέμβει προς δικαίωση των εργαζομένων.

Άλλωστε πλέον αρμόδια είναι η Δικαιοσύνη αποκλειστικά για την επίλυση των εργασιακών διαφορών. Μόνο που κατά πλειοψηφία δικαιώνονται οι μεγάλες εταιρίες και όχι οι απλήρωτοι εργαζόμενοι.

Βλέποντας όλα αυτά λοιπόν ένας εργαζόμενος σίγουρα απελπίζεται καθώς δεν υπάρχει εργασιακή μέριμνα και πρόνοια από πλευράς του κράτους που θα προστατεύει τα αδιαμφισβήτητα εργασιακά του δικαιώματα. Αντίθετα το κράτος φαίνεται να δείχνει ανοχή στο καθεστώς της σύγχρονης εργασιακής σκλαβιάς και της τρομοκρατίας των εργαζομένων.

Όμως τι γίνεται με όλους τους υπόλοιπους που είτε βιώνουν οι ίδιοι αυτο το εργασιακό καθεστώς ή είναι άνεργοι και επισφαλώς εργαζόμενοι; Μένουμε θεατές; Παίρνουμε θέση; Παρεμβαίνουμε;

Το μόνο σίγουρο είναι πως σε τέτοια ζητήματα η σιωπή μας είναι συνένοχη…

Ηλέκτρα Προσήλια

Πηγή:vforvolos.gr